

mig meget betænkeligt. Der er ikke Tvivl om, at den højtærede Minister vil have nogen Vanskelighed ved at komme dette Finansaar ud med den Sum, som nu er i Kassen. Jeg ser det ogsaa af den højtærede Finansministers egne Motiver til Lovforslaget, at han i Virkeligheden deler denne Mening. Hvis man vil se i Motiverne, staar der, at der vil i Øjeblikket være sikret Statskassen en kontant Beholdning, naar dette Laan faas, der maa anses for tilstrækkelig til Imødegaelse af de Krav, der ville blive stillede til den i hvert Fald i indeværende Finansaar. Og jeg ved ikke en Gang, om det skal forstaas saaledes, at det er for Aaret, der ender den 31. Marts, eller det er saaledes — hvad jeg dog vil haabe, men ikke kan være sikker paa —, at dermed tager den højtærede Finansminister ogsaa de Udgiftsrestancer med, som vilde blive efter 31. Marts, men det ved maaske den ærede Minister ikke ganske selv i dette Øjeblik, og det kan jeg ikke forundres over. — Naar den højtærede Minister nu har meddelt, at han har 28 Mill. Kr. i Statskassen, vil jeg sige, at hvis han med de 28 Mill. Kr. kommer igennem indtil Juli—August Maaned, er det ogsaa alt, thi det indeværende Finansaar vil give et Underskud af 30 Mill. Kr. Og det er endda et Minimumstal, jeg nævner — der kommer jo for Resten paa Grund af de to Statslaan, som der stiftes, et Beløb af henved 2 Mill. Kr. paa Tillægsbevillingsloven til Udbetaling af Diskontoen for begge Laanene, som skal udbetales i indeværende Finansaar. Men der er altsaa et Underskud paa 30 Millioner med Restancer for forrige Aar. Det er muligt, at den højtærede Finansminister kan dække dette Underskud i indeværende Finansaar og komme noget ind i det næste, men saa er der et Underskud i næste Finansaar ogsaa paa 30 Mill. Kr. Hvordan i Alverden vil den højtærede Finansminister dække det? Jeg gaar i dette Øjeblik ud fra, at den højtærede Finansminister ikke kommer til at gennemføre et fast Statslaan i Foraaret, thi den højtærede Finansminister ved det ikke, han tør ikke sige det med Bestemthed, hvad jeg slet ikke bebrejder ham. Han ved det altsaa ikke, han er ikke sikker paa at kunne gøre det, og saa er det forsigtigt under de Forholdninger, der føres, at gaa ud fra, at det ikke sker. Men, siger den højtærede Finansminister: Saa kan jeg gaa til en Fornyelse af det midlertidige Statslaan, som allerede er optaget. Ja, det kan han, men det giver ikke nogen som helst Penge

i Kassen, thi med den Fornyelse skal han betale de Veksler, der forfalde til Juli Maaned, og det giver intet i Kassen. Derfor spørger jeg: Hvorledes kan den højtærede Finansminister mene, at han med de Penge, han nu faar i Kassen, kan komme næste Finansaar igennem? Vil han da igen gaa til et nyt 3die eller 4de eller 5te midlertidigt Laan? Ja, den højtærede Finansminister sagde til mig en Gang, at jeg var „Specialist i Laanefaget“. Det er blevet nævnt nede i Folketinget, og jeg tager mig det saamænd ikke nær; jeg synes, at under den Debat, vi føre, er der ikke noget at sige til en Spydighed eller en Ondskabsfuldhed, hvis det kan virke til at gøre Debatten lidt fornøjeligere — den kan saamænd være kedelig nok endda. Men Ordet slaar tilbage paa den højtærede Finansminister; han vil blive Virtuos i Laanefaget der, hvor jeg ikke var Specialist, og Ordet vil komme mange Gange igen. Det er den Slags uforsigtige Ord, som undslippe Tændernes Gærde, og som man senere kommer til at fortryde mange Gange. — Altsaa, jeg ser ikke, hvorledes den højtærede Finansminister kommer over næste Finansaar, og jeg tror paa, ligesom det er sagt af ærede tidligere Talere, at hvis der var tilvejebragt Ligevægt, eller det var blevet stillet i Udsigt, at der kunde tilvejebringes Ligevægt mellem Indtægter og Udgifter paa Finansloven, paa den kommende Finanslov og den næste Finanslov, vilde det være lettere for den højtærede Finansminister at faa et fast Laan til rimelige Vilkaar. I alt Fald er det efter det, jeg har erfaret, noget, som i høj Grad gøres gældende i Udlandets Finanskræds, at der skal være en saadan Ligevægt, eller at en saadan Ligevægt skal være stillet i Udsigt. Det tror jeg ikke, den højtærede Finansminister kan komme bort fra. Og naar man nu i dette Øjeblik spørger ham om Grunden — jeg vil ikke komme dybt ind derpaa —, hvorfor han ikke vil forsøge nu at tilvejebringe denne Ligevægt, svarer han: Jeg ved ikke, hvor stort et Hul der er, som skal fyldes med Millioner. Ja, men allerede det, at den højtærede Finansminister ved, at der vil blive et Hul — og jeg tør sige, at der vil blive et Svælg mellem Indtægt og Udgift —, maatte være for ham tilstrækkeligt til hurtigst muligt at søge at tilvejebringe denne Ligevægt. — Naar man siger dette til ham, svarer han os andre: Det er Sortmaleri; naar man gaar ud fra, at Tilstanden ikke vil bedre sig væsentligt, ere vi Sortseere. Ja, det er et Kejsersord, ved jeg nok, som